

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat zes of zeven politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 15 november 2008:

zijn woning zijn binnengetrepen met getrokken vuurwapens naar aanleiding van een aangifte van bedreiging;

hem vervolgens hebben aangehouden wegens verdenking van bedreiging;

hem handboeien hebben omgedaan terwijl daartoe geen noodzaak bestond;

onzorgvuldig hebben gehandeld door de sleutel van zijn woning, die de politie van de aangever had gekregen om de woning in te gaan, terug te geven aan de aangever, als gevolg waarvan hij nu een aantal spullen en een geldbedrag van 850 euro mist.

Voorts heeft de Nationale ombudsman uit eigen beweging onderzoek gedaan naar de volgende gedraging:

Het niet ter advies voorleggen van de klacht aan de klachtenadviescommissie en de wijze van afdoening van de klacht door de korpsbeheerder.

Beoordeling Bevindingen

1. Op 15 november 2008 deed de heer. E., aangifte tegen verzoeker. Verzoeker zou E. hebben bedreigd met een mes. E. verbleef regelmatig bij verzoeker en was ook in het bezit van de sleutel van de woning van verzoeker. Vrijwel direct gingen vijf politieambtenaren naar de woning van verzoeker. Van de aangever had de politie de sleutel van de woning gekregen.

2. Bij de woning van verzoeker gingen de politieambtenaren V. en W. als eerste naar binnen. Verzoeker stelt dat de politieambtenaren met getrokken vuurwapens zijn woning zijn binnengevallen. Dit is volgens verzoeker in strijd met artikel 10 jo 7 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 1.) nu zich - kort gezegd - niet de situatie voordeed dat hij een vuurwapen bij zich droeg dan wel dat hij zich aan zijn aanhouding zou onttrekken.

De betrokken politieambtenaren verklaarden echter allemaal tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman dat zij niet met getrokken vuurwapens de woning van verzoeker zijn binnengevallen. Tevens bleek uit het onderzoek dat er geen geweldsrapportage is opgemaakt ten aanzien van de aanhouding van verzoeker.

3. In de woning werd verzoeker vervolgens aangehouden wegens bedreiging. De korpsbeheerder gaf aan dat er ten aanzien van verzoeker sprake was van een redelijk

vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 2.). Er lag immers een gedetailleerde aangifte, waarin onder meer stond wie de bedreiging had geuit en op welke wijze de bedreiging plaatsvond.

4. Eenmaal aangehouden werd verzoeker geboeid. De korpsbeheerder gaf aan dat dit was gebeurd uit veiligheid voor verzoeker en de politieambtenaren. Immers, de aangifte zag op een bedreiging met een mes en aangever gaf aan dat verzoeker in het bezit was van (vuur)wapens. Verder bleek uit informatie uit de politieregisters dat verzoeker zich in het verleden ook schuldig had gemaakt aan mishandeling met een ijzeren staaf, aldus de korpsbeheerder. Zowel de korpsbeheerder als de betrokken politieambtenaren gaven aan dat verzoeker zich niet had verzet of gewelddadig had gedragen bij zijn aanhouding. Verzoeker bracht naar voren dat er geen reden was om hem te boeien. Verzoeker wees in dit verband op artikel 22 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 3.). Daarin staat dat boeien is toegestaan indien er sprake is van vluchtgevaar of gevaar voor de veiligheid van verzoeker of derden. Volgens verzoeker was hier geenszins sprake van. Verder gaf verzoeker aan dat hij voor de door de korpsbeheerder naar voren gebrachte mishandeling nimmer was veroordeeld. Ten slotte stelde verzoeker dat hij zich bij zijn aanhouding niet had verzet.

5. Nadat verzoeker was geboeid werd hij overgebracht naar het politiebureau. Op het bureau werd verzoeker verhoord en werd de sleutel van zijn woning teruggegeven aan aangever. Tijdens zijn verhoor verklaarde verzoeker dat hij geen kamer verhuurde aan de aangever, maar dat hij wel een sleutel aan aangever had gegeven omdat aangever wel eens een paar dagen bij hem verbleef. Tevens verklaarde hij dat hij niet wilde dat de huissleutel terug werd gegeven aan aangever. Toen verzoeker 's avonds thuiskwam van het bureau merkte hij dat er een aantal spullen en een geldbedrag waren ontvreemd. Verzoeker was er van overtuigd dat aangever de spullen had gestolen. Verzoeker gaf aan dat hij het onjuist vond dat de sleutel door de politie was teruggegeven aan aangever. Volgens verzoeker handelde de politie onzorgvuldig door er van uit te gaan dat aangever de sleutel rechtmatig in zijn bezit had. Verzoeker erkende dat hij een sleutel aan aangever had gegeven. Verzoeker gaf aan dat gelet op de twist tussen partijen de politie er niet meer van uit mocht gaan dat verzoeker nog wenste dat aangever over een sleutel van zijn woning zou beschikken. De korpsbeheerder gaf in zijn reactie aan dat aangever bij de politie aangaf een huurder te zijn van verzoeker. Er was dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat hij niet rechtmatig in het bezit van de sleutel was. Daarbij merkte de korpsbeheerder op dat de sleutel al aan aangever was teruggegeven voordat verzoeker in zijn verklaring aangaf dat hij daar niet blij mee was.

Beoordeling

Ten aanzien van het binnentreden met getrokken vuurwapens

6. Uit het onderzoek is duidelijk geworden dat er in totaal vijf politieambtenaren betrokken waren bij de aanhouding van verzoeker. De betrokken politieambtenaren hebben allemaal tegenover de Nationale ombudsman eensluidend verklaard dat zij niet met getrokken vuurwapens de woning van verzoeker zijn binnengetrepen. Dit vindt steun in het gegeven dat er ook geen geweldsrapportage is opgemaakt van de aanhouding van verzoeker, wat ook duidt op de afwezigheid van geweldgebruik. De Nationale ombudsman kent aan deze vijf verklaringen in combinatie met het ontbreken van een geweldrapportage meer gewicht toe dan aan de enkele verklaring van verzoeker. Derhalve gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat er niet met getrokken vuurwapens is binnengetrepen in de woning van verzoeker. De klacht mist derhalve feitelijke grondslag.

Ten aanzien van het aanhouden wegens verdenking van bedreiging

7. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op persoonlijke vrijheid is gewaarborgd in de Grondwet en in internationale verdragen. In de wet is geregeld in welke gevallen de overheid een burger zijn vrijheid mag benemen. Zo bieden de artikelen 53 en 54 van het Wetboek van Strafvordering een wettelijke basis voor aanhouding van een verdachte (zie Achtergrond, onder 4., 4a. en 4b.).

8. Om een persoon te kunnen aanhouden dient deze persoon te kunnen worden aangemerkt als verdachte. De eerste vraag is of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte van overtreding van bedreiging, artikel 285 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 5.). Artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering omschrijft de verdachte als degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit.

9. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat gelet op de gedetailleerde inhoud van de aangifte er sprake was van een redelijke verdenking van bedreiging ten aanzien van verzoeker. Gelet hierop kon verzoeker op heterdaad worden aangehouden. Verzoeker is dan ook terecht als verdachte aangemerkt en vervolgens aangehouden, zodat de politieambtenaren het recht op bescherming van de persoonlijke vrijheid voldoende hebben gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Ten aanzien van het boeien

10. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op onaantastbaarheid van het lichaam is neergelegd in internationale verdragen en de Grondwet (zie Achtergrond, onder 6. en 6a.). Het aanleggen van handboeien vormt een inbreuk op de lichamelijke integriteit van de betreffende persoon. Een politieambtenaar kan een aangehouden verdachte ten behoeve

van het vervoer handboeien aanleggen. Dit mag alleen gebeuren als dit noodzakelijk is vanwege vluchtgevaar of gevaar voor de veiligheid van de betrokken persoon of politieambtenaar. Het aanleggen van handboeien tijdens het vervoer van een arrestant naar het politiebureau mag geen automatisme zijn.

11. De Nationale ombudsman stelt vast dat hier sprake is van een grensgeval wat betreft de vraag of er handboeien mochten worden aangelegd. De Nationale ombudsman vindt het begrijpelijk gelet op de informatie die vooraf aan de aanhouding bekend was - verzoeker zou in het verleden een mishandeling met een staaf hebben gepleegd en er zouden wapens in de woning van verzoeker zijn - en gelet op het feit waar verzoeker voor werd aangehouden dat de politieambtenaren alert waren. Verzoeker werd dan ook geboeid uit veiligheid voor zichzelf en de aanwezige politieambtenaren. Daar staat tegenover - zo blijkt uit de verklaringen van alle betrokken politieambtenaren - dat verzoeker zich niet gewelddadig gedroeg en zich ook niet verzette bij zijn aanhouding.

12. De Nationale ombudsman is van oordeel dat gelet op de taak waarvoor de politieambtenaren stonden gesteld en de omstandigheden waaronder zij dit moesten doen, de politieambtenaren een verantwoorde keuze hebben gemaakt om bij verzoeker handboeien aan te leggen. De politieambtenaren konden op het moment van de aanhouding in redelijkheid vrezen voor hun veiligheid, die van derden, of die van verzoeker, waardoor zij konden overgaan tot het boeien van verzoeker ten behoeve van het vervoer naar het politiebureau. Door verzoeker te boeien is het recht op onaantastbaarheid van het lichaam dan ook voldoende gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ten aanzien van het teruggeven van de sleutel

13. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

14. Aangever vertelde de politie dat hij een kamer huurde bij verzoeker en dat hij ook over een sleutel van de woning van verzoeker beschikte. Dat aangever de sleutel met toestemming van verzoeker in zijn bezit had wordt niet betwist door verzoeker. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie in alle redelijkheid de sleutel - na gebruik - kon teruggeven aan aangever. Er waren geen redenen om te twifelen aan het verhaal van aangever dat hij huurder was en dat hij de sleutel rechtmatig onder zich had. Ondanks dat er een conflict bestond tussen verzoeker en aangever, is het juist dat de sleutel wordt teruggegeven aan de persoon die deze rechtmatig onder zich had en had uitgeleend aan de politie. Daarbij komt dat het niet teruggeven van de sleutel voor aangever zou betekenen dat hij geen toegang meer zou hebben tot zijn kamer. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de politie niet in strijd heeft gehandeld met het redelijkheidsvereiste door de sleutel terug te geven aan aangever.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ambtshalve onderzoek naar de wijze van klachtbehandeling

Bevindingen

Op 18 november 2008 diende verzoeker een klacht in bij de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Op 11 december 2008 vond er een gesprek tussen verzoeker en een klachtbehandelaar van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost plaats. Verzoeker gaf aan dat hij niet tevreden was met de uitkomst van het gesprek. Vervolgens liet de korpsbeheerder bij brief van 17 maart 2009 zeer beknopt weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. In reactie op het ambtshalve ingestelde onderzoek door de Nationale ombudsman liet de korpsbeheerder weten dat het inderdaad niet juist was dat de klacht van verzoeker niet was voorgelegd aan de klachtencommissie. Hij liet weten dat er inmiddels in de bedrijfsvoering maatregelen waren getroffen om in de toekomst te voorkomen dat de klachtencommissie zou worden gepasseerd.

Beoordeling

2. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste brengt mee dat bij een klacht van een burger over politieoptreden de burger de procedurele kansen worden geboden waarop hij op grond van wet- en regelgeving recht heeft. In dit geval gaat het om de inschakeling van een klachtenadviescommissie, nadat het bemiddelingsgesprek niet was geslaagd.

2. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat gelet op het gestelde in de klachtenregelingen van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (zie Achtergrond, onder 7.) in het geval van verzoeker de klachtenadviescommissie had moeten worden ingeschakeld. Door hieraan voorbij te gaan is het vereiste van fair play geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is niet gegrond ten aanzien van:

de aanhouding van verzoeker;

het boeien van verzoeker;

het teruggeven van de huissleutel aan aangever;

het met getrokken vuurwapens binnentreden van de woning van verzoeker.

De ambtshalve onderzochte gedraging, te weten het niet voorleggen van de klacht aan de klachtencommissie, is niet behoorlijk wegens strijd met het vereiste van fair play.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat de korpsbeheerder maatregelen in de bedrijfsvoering heeft laten treffen zodat in de toekomst wordt voorkomen dat de klachtencommissie wordt gepasseerd.

Onderzoek

Op 22 juli 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Helmond, ingediend door mevrouw mr. N. Elias-Boots, advocaat te Helmond, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost te Eindhoven.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Tevens werden de vijf betrokken ambtenaren gehoord door een medewerkster van de Nationale ombudsman.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

De betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

het verzoekschrift van 22 juli 2009 met bijlagen;

het interne klachtendossier van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, met bijlagen waaronder:

de beslissing van de korpsbeheerder van 17 maart 2009;

het onderzoeksverslag opgemaakt naar aanleiding van het gesprek dat met verzoeker plaatsvond op 11 december 2008;

processen-verbaal van aangifte, aanhouding en bevindingen, allen gedateerd 15 november 2008.

reactie van de korpsbeheerder van 19 november 2009 met bijlagen;

reactie van verzoeker van 16 en 22 december 2009;

de verklaring van politieambtenaar W. van 7 januari 2010;

de verklaring van politieambtenaar V. van 15 januari 2010;

de verklaring van politieambtenaar A. van 15 januari 2010;

de verklaring van politieambtenaar vV. van 5 februari 2010.

de verklaring van politieambtenaar T. van 2 maart 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 10 eerste lid

"De ambtenaar mag slechts een vuurwapen, niet zijnde een vuurwapen waarmee automatisch vuur of lange-afstandsprecisievuur kan worden afgegeven, ter hand nemen:

- a. in gevallen waarin het gebruik van een vuurwapen is toegestaan, of
- b. in verband met zijn veiligheid of die van anderen, indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat een situatie ontstaat, waarin hij bevoegd is een vuurwapen te gebruiken."

Artikel 7

"1. Het gebruik van een vuurwapen, niet zijnde een vuurwapen waarmee automatisch vuur of lange afstandsprecisievuur kan worden afgegeven, is slechts geoorloofd:

- a. om een persoon aan te houden ten aanzien van wie redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij een voor onmiddellijk gebruik gereed zijnd vuurwapen bij zich heeft en dit tegen personen zal gebruiken;
- b. om een persoon aan te houden die zich aan zijn aanhouding, voorgeleiding of andere rechtmatige vrijheidsbeneming tracht te onttrekken of heeft onttrokken, en die wordt verdacht van of is veroordeeld wegens het plegen van een misdrijf

1°. waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld, en

2°. dat een ernstige aantasting vormt van de lichamelijke integriteit of de persoonlijke levenssfeer, of

3°. dat door zijn gevolg bedreigend voor de samenleving is of kan zijn.

(...)"

2. Wetboek van Strafvordering Artikel 27, eerste lid.

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit." Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een "ernstig" vermoeden, maar eist wél dat het vermoeden van schuld (het "gedaan hebben") moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten "redelijk" dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende."

3. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar.

Artikel 22

"1. De ambtenaar kan een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien aanleggen. 2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden. 3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in: a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer plaatsvindt."

Nota van Toelichting, behorend bij de Ambtsinstructie Artikel 22-23 (...) "Handboeien mogen slechts worden aangelegd bij het vervoer van arrestanten. (...) De omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot het omleggen van handboeien kunnen gelegen zijn in: de persoon van de arrestant, de inrichting van de (dienst)auto, de situatie waarin vervoerd wordt en het ontbreken van de mogelijkheden om op andere wijze met minder ingrijpende maatregelen (bv. door plaatsneming van een politieambtenaar naast de arrestant) een veilig transport te waarborgen. Bij omstandigheden die samenhangen met de persoon kan worden gedacht aan zijn gedrag, mogelijk eerdere ervaringen van de politie met deze persoon op grond waarvan moeilijkheden moeten worden gevreesd, dan wel de aard of de ernst van het feit waarvoor deze is aangehouden. ..."

4. Grondwet

Artikel 15 eerste lid

"Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen."

4a. Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM)

Artikel 5

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure..."

4b. Wetboek van Strafvordering

Artikel 53, eerste lid

"In geval van ontdekking op heeter daad is ieder bevoegd den verdachte aan te houden."

Artikel 54, eerste lid

"Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorloopige hechtenis is toegelaten, aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

5. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285 eerste lid.

"Bedreiging met openlijk in vereniging geweld plegen tegen personen of goederen, met geweld tegen een internationaal beschermd persoon of diens beschermde goederen, met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen of gemeen gevaar voor de verlening van diensten ontstaat, met verkrachting, met feitelijke aanranding van de eerbaarheid, met enig misdrijf tegen het leven gericht, met gijzeling, met zware mishandeling of met brandstichting, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

6. Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Artikel 15, vierde lid

"Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

6a. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

7. Ter uitvoering van artikel 61 van de Politiewet 1993 is de Klachtregeling Politie Brabant Zuid-Oost vastgesteld en een commissie voor de behandeling van en advisering over klachten ingesteld. Het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost kent een klachtenregeling uit 2004, en een nieuwe klachtenregeling die in 2009 is ingegaan. Beide

klachtenregelingen bepalen dat in de gevallen waarin overleg met de klager of bemiddeling niet leidt tot tevredenstelling van de klager, de behandeling van de klacht wordt voortgezet met inachtneming van de bepalingen van de afdeling 9.1.2 en 9.1.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Dit betekent dat een klachtenadviescommissie wordt ingeschakeld die de korpsbeheerder zal adviseren over de klacht, tenzij de behandeling door de commissie naar het oordeel van de korpsbeheerder niet noodzakelijk wordt geacht.